

Bočková: Herectví je náročné, ale krásné

Setkání herečky Barbory Bočkové v Třebíči s jejími příznivci moderovala Nikola Machala ze spolku FŠEM a první otázka směřovala k jejímu dětství v Třebíči

■ Antonín Zvěřina

Jak vzpomínáte na svoje dětství v Třebíči?

Do svých čtyř let jsem vyrůstala v Jaroměřicích nad Rokytnou a pak jsme se s mamkou přestěhovali do Třebíče. Dětství jsme měla v režimu, moc jsem si nehrála. Mnoho času jsem trávila v tělocvičně, cvičila jsem moderní gymnastiku a na klasické roštárny jsem neměla takový prostor.

Jak dlouho jste gymnastiku cvičila?

Od čtyř let do patnácti.

Co vás naučila?

Díky sportu toho hodně vydržím, jsem odolná a stále ještě hodně ohebná. Přinesl mi i smysl pro řád, dodržování režimu a určitě i vztah k autoritám. Když se na to dívám zpětně, byla jsem taková ta hodná holka.

Jsem ve svém životě na sebe velice přísná, což je někdy ku škodě, že se nedokáži pochválit, pořád si myslím, že jsem učinila málo. Na druhou stranu je to motor, posouvat se dál a zkoušet další a další věci. Díky tomu jsem měla odvahu jít na DAMU či na fyzioterapii.

Znáte někoho z herců, který to má podobně?

Dana Morávková se věnovala krasobruslení. S ní jsem se setkala v pořadu Snídaně s Novou, když mně bylo šest let, na což jsem byla velice pyšná. Cvičila jsem tam svoji sestavu a dostala plyšového psa Nováka.

Dala vám něco gymnastika při studiu DAMU?

Studovala jsem s lidmi o pět let mladšími, než jsem byla sama. Šla jsem tam později, protože před tím jsem studovala fyzioterapii. Byla jsem taková máma. Mnozí do školy nechodili, flákali to, popíjeli.

Vy jste nepila?

Na DAMU tak maximálně malý pivo. Panáčka slivovičky mám ráda do dneška. Spousta lidí si myslela, že když tam nastoupí, budou žít bohémský život a chovali se bez sebedisciplíny, což pro mě bylo nepochopitelné. Na druhou stranu jsem se tam naučila jim vynadat, což jsem do té doby nedělala. Protože pak dostali ve škole vynadáno ti, co tam byli. To jsem byla já. Nebavilo mě poslouchat, proč tam nejsou.

Můžete nám přiblížit dobu, kdy i vy jste se bouřila?

Chodila jsem do třebíčského podniku Roxy a to poměrně v brzkém věku. Pila jsem poměrně dost alkoholu, opravdu hodně vydržím. Všechno jsem si pamatovala, co jsem vyváděla. Morální kocovinu jsem měla vždycky.

BARBORA BOČKOVÁ (vlevo) potěšila své příznivce vyprávěním v prostorách třebíčské restaurace Jak jinak.

Foto: archiv spolku FŠEM

Proč studium fyzioterapie?

Vůbec jsem nevěděla, co mám dělat. Mamka mi poradila, že když jsem byla celý život takhle blízko sportu, tak mám zkusit tohle. Taky že můžu někomu pomáhat. Taky jsem založila několik firem s nulovým nebo záporným výsledkem. Třeba firma Není zač, to jsem přešivala věci, vyráběla batohy a pak prodávala s mizivým ziskem, spíš záporným.

Vy jste také tančila?

Moje kamarádka Lidunka tančila, vedla taneční kroužek a já měla na Záměstí přehlídku věcí z Není zač a tak jsem začala tančit.

Tam začala touha po herectví?

Tak tam to vůbec nezačalo.

Tak kde?

Od druhého ročníku už jsem se věnovala fyzioterapii u své profesorky, pak jsem měla soukromou praxi, dost mě to unavovalo, měla jsem dvacet lidí po půl hodinách, kteří si neustále na něco stěžovali, mizerne plat jako u herectví. Mamka mi řekla, když jsem ji kdysi řekla o nápadu stát se herečkou, ať prvně vystuduju něco, kde jsou peníze. Tak to nevyšlo ani v jednom oboru.

Takže.

Dozvěděla jsem se o divadelním spolku na Právnické fakultě, kde to vede režisér Honza Holec. Šly jsme tam s kamarádkou a ten režisér mi řekl, že na DAMU připravuje představení Zmoudření dona Quiota, ty by ses mi tam hodila, tak jsem si řekla, já to zkusím. Na to konto jsem si podala přihlášku na DAMU. Režisér Holec mě připravoval, říkala jsem si, zkusím to jednou, ty nervy mi za to nestojí.

Jaké byly přijímačky?

Byla jsem v takovém stresu, že si skoro vůbec nic nepamatuji. Studovala jsem alternativní a loutkové herectví. Nikoli tedy činohru. Loutkářství bylo velice zábavné, nikdy jsem ho nedělala. Honza Holec, kte-

rý mě připravoval, o loutkách taky nic nevěděl, takže fiasko, měla jsem zahrát, jak tužka vyskočí z okna, základem je dívat se na loutku tužku, já se dívala někam jinam, úspěch nulový.

Takže rada na přijímačky na tuto školu?

Asi být odvážný, nebát se ztrapnit, což je možná i recept pro život, u herce pořád, a mít štěstí na vedoucího ročníku. Tam jsem měla veliký štěstí.

A co vlastní škola?

Popsat vše by bylo na dlouho a nebudu zapírat, že je to strašně strašně náročné. Zabere velice mnoho času, jsou tam přípravy na další den, a mezi studenty vládne velká konkurence.

Na čem pak záleží získávání rolí?

Být v castingových agenturách, obnovovat fotky, ideálně mít svého agenta. Jsou i režiséři, kteří chodí do divadla a dívají se na představení.

Co byste tedy doporučila lidem, kteří se miní hlásit na divadelní školu?

Byla jsem starší, o víkendech jsem pracovala, abych se uživila. To byla výhoda. Doporučila bych dbát na duševní zdraví, musí tomu dát sto procent, jen tak budou růst. A určitě ať přes míru neberou alkohol a neberou drogy.

Co vy a sociální sítě?

Jsem na nich, ale dávám tam jen něco o své práci, občas něco soukromého. A říkám si, Ondra Vetchý taky nemá Facebook.

Co reality show?

Takovou Star Dance bych si určitě ujit nenechala. Ale taky by to určitě byla dřina, neumím poslouchat hudbu. Láká mě zkusit něco nového. Letos tam mám kamarádku Martu Dancingerovou a té fandím.

Nebojíte se vtipů Marka Ebena?

Ty bych určitě nevnímala.

Barbora Bočková

■ Narodila se 17. listopadu 1989 v Třebíči. Od dětství se věnovala moderní gymnastice, vystudovala Katolické gymnázium v Třebíči, poté nastoupila na studium oboru fyzioterapie na Fakultě tělovýchovy a sportu na Univerzitě Karlově v Praze. Posléze se začala věnovat fyzioterapii.

■ Během studia se začala věnovat divadlu v amatérském souboru Korek působícím na Právnické fakultě UK v Praze. Později nastoupila na studium Katedry alternativního a loutkového divadla na DAMU, kterou absolvovala v roce 2018.

■ V roce 2021 získala první filmovou roli ve filmu Zátok, posléze hrála například ve filmu Promlčeno moderátorku Evu Sommerovou a v roce 2022 začala hrát kapitánku Adélu Čulíkovou v seriálu Případy 1. oddělení.

A Survivor?

Sleduji, ale tam by byl problém spaní. Nemám ráda, když někdo, kromě partnera, spí blízko vedle mě. Vše ostatní bych zvládla. A jsem silný kuřák, tak co bych tam dělala bez cigarety.

Jak to bylo s angažmá v divadle Na zábradlí?

Honza Mikulášek, vedoucí ročníku na DAMU a režisér divadla, když otěhotněla jeho partnerka, to jsem byla ve třetáku, nabídl alternaci ve dvou inscenacích. A pak mně řekli, jestli tam nechci zůstat.

Jaké to bylo?

Byla jsem moc šťastná, splnil se mi sen. Všechna představení jsem si užila, i když to pokaždé nebylo jednoduché.

A první filmová role?

Hrála jsem malé roličky už během DAMU. První velká byla u filmu Promlčeno Roberta Sedláčka. Ano, v hlavní roli s Karlem Rodenem.

(Pokračování na str. 7)